

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: F.Š.**, zastoupeného JUDr. Radkem Bechyně, advokátem se sídlem Legerova 148, Kolín, proti **žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. DSH/5260/15,**

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Napadené rozhodnutí

Žalobou ze dne 17. 6. 2015, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „*soud*“ nebo „*krajský soud*“) doručenou dne 18. 6. 2015, se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 5. 2015, č. j. DSH/5260/15 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Horažďovice (dále též jen „*prvoinstanční správní orgán*“) ze dne 14. 1. 2015, č. j. MH/00669/2015 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že žádost žalobce o přerušení řízení vedeného pod sp. zn.

MH/11537/2013.279.12 podle § 64 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „*správní řád*“), se s ohledem na § 64 odst. 4 správního řádu zamítá (výrok I.); podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále též „*zákon o silničním provozu*“), se námitky proti provedení záznamu bodů zamítají a provedený záznam se potvrzuje (výrok II.).

II. Žaloba

Žalobce v žalobě nejprve konstatoval, že žalovaný jako odvolací orgán naprosto nereflektoval odvolací důvody, nezabýval se jednotlivými důkazními prostředky, které byly součástí spisového materiálu, či některé důkazy upřednostnil jednostranně v neprospěch odvolatele. Žalovaný zcela ignoroval rozhodování jiných odvolacích správních orgánů ve věcech shodných, a významně tak narušil právní jistotu žalobce. Žalobce měl za to, že byl zkrácen na právech, která mu přísluší, resp. postupem správního orgánu, takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí.

Žalobní body konkretizoval žalobce následovně. Žalobce v první řadě namítal, že v rámci správního řízení nebyl vyzván k doplnění odvolání. Tímto pochybením byl žalobce zkrácen ve smyslu ust. § 65 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále též „*s. ř.*“) takovým způsobem, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Žalobci bylo rovněž zasaženo do práva na spravedlivý proces, jelikož správní orgán nereflektoval na vyjádření žalobce obsažené v podaném odvolání, že toto bude do 10-ti pracovních dnů doplněno. Správní orgán I. stupně ani žalobce k doplnění odvolání nevyzval. V tomto dal žalobci za pravdu žalovaný, který takto vadný spisový materiál vrátil správnímu orgánu I. stupně k doplnění konkrétních odvolacích důvodů. Se shora uvedených důvodů žalobce tvrdí, že je zjevné, že se správní orgán I. stupně dostatečně věci nezabýval a nevzal v potaz veškeré důkazy, které byly součástí správního spisu.

Žalobce dále namítal, že odvolací správní orgán se naprosto nezabýval předloženými důkazními prostředky. Přílohou doplněného odvolání bylo rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, čj. MSK 49924/2014, vydané ve shodné věci, tedy ve věci odvolání proti rozhodnutí o námitkách proti provedenému záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí bylo zcela zřejmé, že je běžnou praxí odvolacího správního orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedený záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje jednoznačně vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí (v blokových řízeních) a také, že jednotlivá rozhodnutí (v blokových řízeních) po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z dalších rozhodnutí totožného odvolacího správního orgánu (Krajský úřad Moravskoslezského kraje) ve věcech shodných či obdobných, např. rozhodnutí ze dne 22. 10. 2014, čj. MSK 126113/2014, či ze dne 12. 11. 2014, čj. MSK 121761/2014, vyplývá ustálená praxe odvolacího správního orgánu, a to hlavně v tom směru, že odvolací správní orgán se zabývá způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na základě nichž jsou zaznamenávány body, což činí zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel provedení takového posouzení požaduje, a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňuje. Obdobný postup vyplývá i

z rozhodnutí Městského úřadu Písek (č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3) ze dne 19. 1. 2015, kdy správní orgán odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení, které byly učiněny na základě nezpůsobilých podkladů. Dle správního řádu existuje zásada legitimního očekávání, podle níž by správní orgány měly ve věcech se shodnými či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Tato zásada se de iure týká sice vždy jednoho konkrétního správního orgánu. V případě orgánů veřejné moci, jakými krajské úřady jsou a kterých existuje na území České republiky pouze třináct, se však žalobce domnívá, že i zde by měla existovat ustálená či alespoň obdobná praxe při posuzování věcí shodných či obdobných. Ačkoliv v českém právním systému neexistuje zvykové právo (precedens), užívání zásady legitimnosti jej de facto zavádí. Pokud tedy jeden správní orgán rozhoduje výše popsaným způsobem, není dle žalobce přiléhavé, aby totožný správní orgán pouze v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně. Tím by byla jednoznačně dotčena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti k danému správnímu orgánu.

Další námitku žalobce spatřoval v nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce ve svém odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí napadal jednotlivé podklady jako nezpůsobilé pro záznam bodů do bodového hodnocení řidiče. K tomu odvolací správní orgán uvedl, že tyto posuzovat nemohl, byť praxe popsaná v předcházejícím bodě vypovídá o praxi jiné. Jediné důkazy, které odvolací orgán posoudil, jsou oznámení od věcně příslušných oddělení policie, kterými byla oznamována skutečnost, že žalobce měl spáchat přestupek, který s ním byl projednán, a bylo vydáno rozhodnutí v blokovém řízení. Dle žalobce nemůže být takovéto oznámení dostatečným důkazem a musí být vždy porovnáno s předmětným rozhodnutím, kterého se týká, tak aby mohla být vyloučena možná chyba lidského faktoru, či možná zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce respektuje názor správního orgánu, že rozhodnutí vydávané v blokovém řízení a blokové řízení samotné jsou velmi specifickým druhem řízení, ovšem toto konstatování nemůže omluvit nedostatky, které z pohledu zákonem kladených požadavků na tento druh rozhodnutí nese. Příložená rozhodnutí v blokových řízeních - série HG/2014, číslo bloku G 1498901, a série GF/2013, číslo bloku F 0832677, nesplňují ve smyslu rozsudku Nejvyššího správního soudu dostatečnou individualizaci skutku pro rozhodnutí. Z rozhodnutí v blokovém řízení série FC/2013, číslo bloku C 1404971, je zřejmé, že byly dodrženy veškeré zákonem stanovené požadavky. Z uvedených rozhodnutí je patrné, že i přes specifičnost daného druhu řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi zákonem kladenými požadavky tak, aby bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, kdy a kde mělo ke spáchání přestupku dojít, dle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost měla být porušena. Z rozhodnutí by měly být patrné údaje o osobě přestupce, místu spáchání přestupku a době spáchání přestupku, mělo by být zcela jasné, čeho se měl přestupce dopustit a jakou povinnost stanovenou zákonem svým jednáním porušil. Argument, že přestupce svým podpisem dal souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí tak, jak uvádí odvolací správní orgán, je dle žalobce naprosto nesprávný. Není možné, aby za správnost rozhodnutí vydaného správním orgánem odpovídal přestupce, a není možné po přestupci vyžadovat ani očekávat takovou znalost práva, aby mohl správnost rozhodnutí posoudit a na případnou nesprávnost upozornit a žádat její nápravu. V takovém případě pozbývá smyslu existence jakýchkoli orgánů veřejné moci.

Podklad pro záznam bodů nepovažuje žalobce za způsobilý zejména v následujících případech:

i) Pokud z rozhodnutí není patrné, jakého jednání se měl přestupce dopustit, kdy v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, rozhodně přestupkové jednání nevyplývá z popisu „rychlost, R, RJ, rychlost v obci (mimo obec)“. Jednoznačným porušením povinnosti je pouze překročení nejvyšší povolené rychlosti v obci (mimo obec) s uvedením, že mělo být porušeno ustanovení § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví: „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h⁻¹, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h⁻¹.“, či ustanovení § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví: „Řidič motorového vozidla o maximální přípustné hmotnosti nepřevyšující 3 500 kg a autobusu smí jet mimo obec rychlostí nejvýše 90 km.h⁻¹; na dálnici a silnici pro motorová vozidla rychlostí nejvýše 130 km.h⁻¹. Řidič jiného motorového vozidla smí jet rychlostí nejvýše 80 km.h⁻¹.“ v případě překročení rychlosti stanovené obecnou úpravou, či případně porušení ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., které stanoví „řídít se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.“ v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti stanovené místní úpravou. (dle žaloby v části c.i)

ii) Dále v případě porušení povinnosti nedržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „telefonování za jízdy aj.“, když zákonná úprava § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zní takto: „Řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení.“ Z vydaného rozhodnutí musí být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla, a tedy, že pouze netelefonoval např. se sadou hands-free. (dle žaloby v části c.ii)

iii) Dále v případě porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem není rozhodně dostatečným popisem přestupku formát „neužil bezpečnostní pásy, nepřipoután bezp. pásem, nepřipoután BP, pásy aj.“, kdy zákonem stanovenou povinností řidiče je být za jízdy připoután bezpečnostním pásem dle § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb., který stanoví „být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem, pokud jím je sedadlo povinně vybaveno podle zvláštního právního předpisu“. Z vydaného rozhodnutí musí být tedy zřejmé, že přestupce porušil tuto povinnost za jízdy a dopustil se jí jako řidič motorového vozidla. Pokud je osoba nepřipoutána jako spolujezdec, jedná se sice o přestupek, ovšem takovýto přestupek nepodléhá evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. (dle žaloby v části c.iii)

iv) Z rozhodnutí dále musí být naprosto zřejmé, kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, tak aby bylo možno vyloučit, že přestupek se stal mimo pozemní komunikaci a přestupce měl být případně trestán dle zákona o přestupcích, nikoli dle zákona o provozu na pozemních komunikacích. (dle žaloby v části c.iv)

v) Údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, tak aby rozhodnutí mohlo být vůbec přezkoumáno. Pokud jsou údaje uvedené v rozhodnutí nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení

řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu (věc sp. zn. 4 As 127/2014) vyplývá, že pro způsobilost rozhodnutí postačuje jistá zkratkovitost při popisu přestupkového jednání, ovšem je v tomto rozsudku přesně vymezena. Z daného rozsudku vyplývá, že je třeba takového podkladu posuzovat individuálně a není možné popisy skutku v rozhodnutí paušalizovat. Z rozsudku též vyplývá skutečnost, že správní orgán by se jednotlivými podklady měl zabývat tak, aby případně mohl vyloučit nicotnost či nezpůsobilost. (dle žaloby v části c.v)

Ze všech shora uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 23. 7. 2015, kde navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný nejprve popsal průběh správního řízení a zrekapituloval obsah žalobcova odvolání proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu o námitkách. K žalobě žalovaný dále uvedl, že má za to, že se ve svém rozhodnutí ke všem odvolacím důvodům podrobně vyjádřil, a to v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu. K rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje podotkl, že toto rozhodnutí řeší určitý specifický případ konkrétního řidiče a není závazné pro další rozhodování jiných správních orgánů. Jak již žalovaný uvedl v napadeném rozhodnutí pokutové bloky, jejichž ověřené kopie jsou součástí spisové materie, obsahují veškeré náležitosti pro to, aby mohly na jejich podkladě být zaznamenány body do bodového hodnocení řidiče. Pokutové bloky, které žalobce ve svém vyjádření uvádí (jejich série a čísla), součástí spisové materie nejsou, přestože byly nashromážděny všechny pokutové bloky, které žalobce namítá. K použité zkratce „R“ jako označení přestupku rychlosti žalovaný sdělil, že v případech těchto pokutových bloků je vždy z celkového kontextu zcela zřejmé, že se jednalo o přestupek překročení rychlosti, jelikož zkratka „R“ je doplněna údaji o stanovené a překročené rychlosti a výsledné rychlosti po odečtu. Dále je zde uvedeno zákonné označení přestupku. Skutečnost, že se v daném případě jednalo o překročení rychlosti, je zcela jednoznačná a nezaměnitelná s jiným přestupkovým jednáním, které by žalobce případně spáchal. Ve vztahu k této problematice žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2012, čj. 7 As 94/2012-20.

Žalobce dle žalovaného ani v odvolání, ani v žalobě neuvedl konkrétní důvody, v čem spatřuje nesprávnost některého z pokutových bloků, přičemž údajně nesprávně vyplněné pokutové bloky vyjmenované žalobcem, resp. jejich série a čísla se ve spisové dokumentaci nenacházejí. Žalovaný rovněž nesouhlasil s názorem žalobce, že považuje za nesprávný argument, že žalobce svým podpisem stvrdí souhlas s provedeným blokovým řízením. K tomuto žalovaný uvedl, že bez podpisu žalobce by blokové řízení vůbec neproběhlo, jelikož podpis přestupce je nedílnou součástí pokutového bloku. Okamžik podpisu pokutového bloku obviněným z přestupku je zároveň okamžikem vydání rozhodnutí v blokovém řízení a okamžikem nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Tímto podpisem stvrzuje obviněný svůj souhlas se spolehlivým zjištěním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení. Žalovaný trvá na tom, že shromážděné pokutové bloky obsahují všechny náležitosti pro to, aby byly způsobilé jako podklad pro záznam do bodového hodnocení řidiče.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Bodové hodnocení řidičů je upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o silničním provozu*“ nebo „*zákon č. 361/2000 Sb.*“).

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

Účastníci řízení s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání souhlasili, žalobce ve smyslu § 51 odst. 1 s. ř. s.

Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce se v žalobě dovolával zkrácení na právu vyplývajícím z ust. § 65 odst. 2 zák. č. 150/2002 s.ř.s., v důsledku postupu správního orgánu, který žalobce nevyzval k doplnění jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Současně tvrdil zasažení do svého práva na spravedlivý proces v důsledku postupu správního orgánu, který nereflektoval na jeho vyjádření obsažené v podaném odvolání, konstatující, že do 10 pracovních dnů bude doplněno.

U tohoto žalobního tvrzení vycházel soud z obsahu správního spisu, ze kterého zjistil, že Městský úřad Horažďovice dne 14.1.2015 vydal rozhodnutí čj. MH/00669/2015, které žalobce napadl odvoláním ze dne 5.2.2015 s odůvodněním, že v citovaném rozhodnutí spatřuje nedostatky ve smyslu požadavků pro rozhodnutí tohoto druhu a procesní vady s tím, že do 10 pracovních dnů žalobce provede doplnění odvolání o konkrétní poznatky ve smyslu vad rozhodnutí ze dne 14.1.2015. Městský úřad Horažďovice přípisem ze dne 26.2.2015 předal spis Odvolacímu správnímu orgánu s vyjádřením rozhodnutí o včasném odvolání žalobce. Krajský úřad Plzeňského kraje jako orgán odvolací, písemným sdělením z 25.3.2015 vrátil Městskému úřadu Horažďovice správní spis s odvoláním žalobce s poukazem na ust. § 37 odst. 2 definující náležitosti odvolání a uložil správnímu orgánu v souladu s § 37 odst. 3 správního řádu, vyzvat žalobce, jako odvolatele, k odstranění vad jeho odvolání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu. Žalobce následně své odvolání doplnil podáním ze dne 14.3.2015, čímž reagoval na výzvu Městského úřadu v Horažďovicích ze dne 1.4.2015, čj.

MH/05140/2015, kterou tento správní orgán vyzval žalobce, aby do 5 pracovních dnů doplnil své odvolání údajem podle § 82 odst. 2 správního řádu.

Výše citované skutečnosti dokládají, že v konečném důsledku správní orgán II. stupně vyzval žalobce k tomu, aby napravil své procesní pochybení a aby své původní, tzv. blanketní odvolání doplnil o údaje požadované ust. § 82 odst. 2 správního řádu a žalobce k této výzvě neúplnost svého odvolání odstranil. Z tohoto důvodu řízení v dané věci není zatíženo procesní vadou, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé a která by mohla zasáhnout do práva žalobce na spravedlivý proces. Tato uplatněná žalobní výtky je proto nedůvodná.

Žalobce v dalším žalobním bodu tvrdil, že žalovaný se nezabýval předloženými důkazními prostředky a zejména nevyhodnotil odlišnou rozhodovací praxi jiných správních orgánů projednávající obdobné věci s tím, že správní orgány by měly právě ve věcech se shodnými, či obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Na podkladě vznesené žalobní výtky ve vazbě na odvolání žalobce podané proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahující jako přílohu rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje z 24.4.2014, čj. MSK49924/2014, z žalobcem uplatněných skutečností soud pouze dovodil, že žalobce se dovolával respektování zásady legitimního očekávání plynoucí z ust. § 2 odst. 4 správního řádu. Toto ustanovení ukládá správnímu orgánu dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Toto zákonné ustanovení kromě zásady legitimního očekávání zakotvuje též zásadu individuálního posouzení každé věci. Skutečnosti žalobcem tvrzené v obecné rovině v projednávané věci však neumožňují soudu vyjádřit se k vznesené námitce, zda při rozhodování Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a žalovaného ve věcech shodných, či obdobných s věcí aktuálně projednávanou, byla respektována zásada individuálního posouzení každé věci a současně zásada legitimního očekávání. Ve stejné obecné rovině jako je vzneseno žalobní tvrzení, krajský soud konstatuje, že v projednáváném případě správní orgán I. stupně i žalovaný posuzovali jednotlivé podklady, kterými byla rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Tento závěr dokládá obsah správního spisu obsahující správním orgánem vyžádané a příslušnými orgány Policie ČR předložené pokutové bloky série FD/2013 č.D0864058 k přestupku žalobce ze dne 9.7.2013 (s popisem skutku: *při jízdě křižovatkou nedal přednost vozidlům přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci, dopravní nehoda*) a série FD/2013 č. D0846807 k přestupku žalobce ze dne 23.7.2013 (s popisem skutku: *nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pasem*). Takto uplatněný žalobní bod soud neshledal důvodným.

Další žalobní výtkou žalobce namítal, že podklady, které použily správní orgány pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče, byly nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů. Tvrzení žalobce v tomto směru soud vyhodnotil jako zjevně nedůvodné, neboť žalobce se dovolával nezpůsobilosti podkladů pro záznam bodů ve vztahu k jednotlivým rozhodnutím v blokových řízeních ve vazbě na pokutové bloky série HG/2014 č. G149890 a série GF/2013 č. F0832677, které měly být pro správní orgány podkladem pro záznam bodů žalobce v bodovém hodnocení řidiče. Správní orgány ve vztahu k těmto pokutovým blokům jejich

způsobilost k provedení záznamu bodů vůbec nezkoumaly, neboť ve správním spise neexistuje jediná indicie, že tyto pokutové bloky se týkají žalobce a jeho přestupkového jednání posuzovaného v rámci jeho námitek uplatněných jeho podáním doručeným správnímu orgánu I. stupně dne 12.8. 2013 ve vztahu k přestupku žalobce ze dne 9.7.2013 a 23.7.2013.

Žalobce dále v žalobě uváděl skutečnosti, pro které nepovažuje podklad pro záznam bodů v bodovém hodnocení řidiče za způsobilý a uváděl celkem pět oblastí, ve kterých rozváděl argumenty pro své tvrzení. Argumentace žalobce v této části žaloby však byla zcela obecná, bez vazby na projednávaný případ. Úvahy žalobce ve vztahu ke způsobu, jakým dostatečně specifikovat přestupkové jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti, v případě porušení povinnosti nadržet za jízdy v ruce či jinak manipulovat s telefonním přístrojem, být za jízdy připoután bezpečnostním pásem, ve vazbě k definici místa a času spáchání přestupku a ve vazbě na čitelnost údajů v pokutovém bloku uváděných, žalobce souhrnně uváděl obecné argumenty použitelné pro jakékoliv případy, jejímž předmětem by bylo projednávání zmiňovaného přestupkového jednání. Žalobce tak uváděl námitky zcela obecného charakteru, aniž by upřesnil, které konkrétní podklady pro rozhodnutí v konkrétním případě konkrétního přestupku chybí. Takovéto tvrzení bez uvedení konkrétních skutečností je tvrzením nedůvodným, jak ostatně dovodil např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 14.8.2015, čj. 5As 10/2015-27, dostupném na www.nssoud.cz. Proto ani tento okruh žalobního tvrzení nemohl soud uznat důvodným.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

V. Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Úspěch ve věci samé podle názoru soudu pohlcuje dílčí neúspěch v akcesorickém řízení o žádosti o přiznání odkladného účinku žalobě. Žalovaný náhradu nákladů řízení nepožadoval, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 1. června 2016

JUDr. Václav Roučka
předseda senátu